

[Behnke]

Derfor gælder det om, at vi får afviklet tilskuddene til erhvervsvirksomhederne og dermed får givet erhvervslivet den fornødne grad af erhvervsfrihed.

I forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1990 skete der samtidig en nedsættelse af selskabsskatten fra 40 til 50 pct. eller, som jeg plejer at formulere det, en tilbageføring af selskabsskatten til de 40 pct. En yderligere lempe af erhvervsskatterne i Danmark er bestemt ønskelig, hvis vi skal have en konkurrencechance i EF's indre marked.

Men finansieringen skal jo komme et sted fra, og tilskuddene til erhvervslivet, de mange servicefunktioner, det offentlige har for erhvervslivet, bliver bl.a. finansieret af erhvervslivet selv, frem for at det er skatteyderne, der skal betale det. Den sammenhæng må der nødvendigvis være.

Jeg er overbevist om, at hvis man stiller erhvervslivet over for valget mellem lavere skatter og flere tilskud, så er svaret klart: De vil hellere have lavere skatter end flere tilskud. De er nemlig godt klar over den sammenhæng, at for hver gang der udbetales 1.000 kr. i tilskud, så er der en anden, der skal betale 1.300 kr. mere i skat.

Når SF's ordfører, hr. Rahbæk Møller, i sit indlæg svinger sig op til at kalde det, der foregår nu, for supraliberalisme, så fristes jeg til at sige, som det hedder på amerikansk: »You ain't seen nothing yet« eller sagt på dansk: SF behøver ikke at frygte denne supraliberalisme. Bare vent og se, hvad der sker i de kommende år. Vores gældsudvikling og vores underskudsudvikling vil tvinge Folketinget, amter og kommuner til at reducere udgifterne i et omfang, så den smule, der sker ved denne lov, er den rene barnemad.

Vi giver selvfølgelig vores tilslutning til vedtagelsen af lovforslaget, som det ligger nu, og glæder os over, at vi er nået det skridt videre.

Nyrup Rasmussen (S):

Det forekommer mig, at SF's ordfører, hr. Rahbæk Møller, her fra talerstolen mere end så mange andre præcist betegnede den situation, vi er kommet i med det lovforslag, der nu bliver vedtaget, også med Fremskridtspartiets stemmer: Det er et sort kapitel i historien om, hvordan tilløbet til en dynamisk industripolitik blev vendt, og hvis sidste rester i virkeligheden her i 1990 er i færd med at forsvinde.

Jeg synes, det er sørgeligt, også fordi niveauet for den industripolitiske debat efterhånden er nået dertil, at hver gang Socialdemokratiet eller andre partier her i Folketinget påpeger et strukturproblem i industrien, som forudsætter en målrettet industripolitisk indsats, så er svaret oftest enten fra regeringens industriminister eller fra et af regeringspartierne: Jamen det er jo statsstøttet.

Jeg synes, hr. Grove meget rammende karakteriserede den holdning, at industripolitik er blevet lig med statsstøtte, og at enhver, der taler om aktiv industripolitik, siger: Flere penge til erhvervslivet. Jeg kan i hvert fald sige, at det ikke er den opfattelse, man har i landene omkring os og slet ikke i EF eller i det nordiske samarbejde.

Det, der er argumenteret for i den socialdemokratiske industripolitiske grundtanke, er den enkle, hr. Grove, at når vi kan tale om, at der på arbejdsmarkedet er strukturproblemer, som vi alle sammen skal prøve at tage fat på, så bør vi naturligvis med lige så stort frisind – også til industriministeren – kunne tale om, at der i industrien er strukturproblemer, som vi bør kunne diskutere og tilrettelægge rammer for for at få løst herinde i Folketinget.

Jeg synes, det er købmandsbutikøkonomiargumentation, når vi så ofte skal høre, at hvis vi skal føre en aktiv industripolitik herhjemme, så kan det godt være, at der er nogle virksomheder, der har gavn deraf, men så er der andre, der kommer til at betale. Det holder jo ikke. Dansk økonomi er ikke at sammenligne med en købmandsbutiks økonomi.

Vi ved jo godt alle sammen, at hvis vores industripolitik lykkes og vi får flere arbejdspladser skabt herhjemme, får vi betalt den indsats mere end rigeligt tilbage. Vi ved fra regeringens egne samfundøkonomiske regnestykker, at hver gang vi forøger beskæftigelsen i vore eksporterhverv, får vi en langt bedre statsfinansielle situation, og vi får en bedre betalingsbalance.

Men den ekstra tilvækst, løsningerne på virksomhedernes mangel på strategisk planlægning, løsningerne på virksomhedernes problemer med at erobre markedsandele – for vi har jo tabt markedsandele, skal jeg sige til hr. Flemming Hansen – forudsætter da, at vi har en aktiv markedsføringspolitik i Danmark, at vi har en aktiv produktudviklingspolitik, at vi har en aktiv teknologiservicepolitik, at vi har en eksportudviklingspolitik i Danmark.